

Μακεδονικά

Τόμ. 12 (1972)

Αφιερύεται εις την μνήμην Γεωργίου Θεμελή, Χαραλάμπους Λέκα

Ίωάννου Πετρώφ, του εκ Μόσχας φιλέλληνος, Περίδοξος κλεφτουριά της Μακεδονίας. Βιογραφία 28 κλεφταρματολών της. Εισαγωγή, μετά καταλόγου των ανεκδότων έργων του Πετρώφ, προσθήκαι και επιμέλεια Γεωργίου Χ. Χιονίδη

Ζαχ. Ν. Τσιρπανλής

doi: [10.12681/makedonika.1027](https://doi.org/10.12681/makedonika.1027)

Copyright © 2015, Ζαχ. Ν. Τσιρπανλής

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Τσιρπανλής Ζ. Ν. (1972). Ίωάννου Πετρώφ, του εκ Μόσχας φιλέλληνος, Περίδοξος κλεφτουριά της Μακεδονίας. Βιογραφία 28 κλεφταρματολών της. Εισαγωγή, μετά καταλόγου των ανεκδότων έργων του Πετρώφ, προσθήκαι και επιμέλεια Γεωργίου Χ. Χιονίδη. *Μακεδονικά*, 12, 525–528. <https://doi.org/10.12681/makedonika.1027>

τοῦ Ἁγίου Ὄρους πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, τὸ νομικὸν καθιστῶς αὐτοῦ, τὰ οικονομικὰ τοῦτου, καθὼς καὶ ἡ ὀργάνωσις τῆς ζωῆς τῆς μοναστικῆς χερσονήσου ἀπὸ τοῦ 1912 καὶ ἐντεῦθεν, εἶναι θέματα τὰ ὁποῖα ἐξετάζονται εἰς τὸ τέταρτον μέρος (σ. 525-550). Τὸ πέμπτον καὶ τελευταῖον μέρος ἀναφέρεται εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν κίνησιν τοῦ Ἁγ. Ὄρους κατὰ τὴν ἐν λόγῳ περίοδον (σ. 551-583). Μετὰ μίαν γενικὴν ἀνασκόπισιν τῶν λεχθέντων καὶ τὰ συμπεράσματα (σ. 584-591), ὁ συγγραφεὺς δημοσιεύει ἀριθμὸν κειμένων (σ. 593-632) ἀναφερομένων εἰς τὴν διοίκησιν καὶ τὰ προνόμια τοῦ Ἁγ. Ὄρους ἀπὸ τοῦ 10ου αἰῶνος μέχρι τοῦ ἔτους 1783. Ἀκολουθεῖ ἡ δημοσίευσίς 24 πινάκων μοναστηρίων καὶ ἔργων τέχνης καὶ ἔπεται ἀναλυτικὸν εὑρετήριον. Εἰς τὸ τέλος (σ. 677-679) ὁ συγγραφεὺς παραθέτει χρήσιμον ἐρμηνευτικὸν λεξιλόγιον τουρκικῶν κυρίως λέξεων. Ὁ πινὰς παροραμάτων (σ. 681-684) περιλαμβάνει μόνον τὰ σπουδαιότερα ἐξ αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις ἀνέρχονται εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν 118 !

Ἡ συγγραφὴ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ἐκφάνσεων τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ Ἁγίου Ὄρους διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν δυσκόλως δύναται νὰ εἶναι τὸ ἔργον ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου. Σπανιώτατα ἐπιστήμων δύναται νὰ ἔχη εἰδίκευσιν, συγχρόνως δὲ καὶ ἔγκυρον γνώμην, ἐπὶ θεμάτων μοναχισμοῦ καὶ ἀσκητισμοῦ, πνευματικῆς ἱστορίας, πολιτικῆς ἱστορίας, οἰκονομικῆς ἱστορίας, ἱστορίας θεσμῶν, διπλωματικῆς ἱστορίας, ἀρχιτεκτονικῆς, ζωγραφικῆς, μικροτεχνίας κ.λ. κ.λ. Πάντα ταῦτα ἐνυπάρχον συγχρόνως εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἁγ. Ὄρους. Ἐπίσης ἂν θελήσῃ νὰ ἐργασθῆ κανεὶς βασιζόμενος κυρίως εἰς τὰς πηγὰς καὶ νὰ ἀποφύγῃ νὰ λάβῃ ταύτας ἐκ δευτέρας χειρὸς, ὡσαύτως δὲ νὰ μελετήσῃ ἔστω καὶ τὰ σπουδαιότερα βοηθήματα ἐκ τῶν παρατιθεμένων εἰς τὴν βιβλιογραφίαν τοῦ Doens πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γνωρίζῃ τὰς ἀρχαίας καὶ τὰς νέας σλαβικὰς γλώσσας. Εἰς περιπτώσιν ὅμως κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἠθέλαμεν νὰ παραβλέψωμεν ὅλας αὐτάς τὰς πραγματικὰς ἀνυπερβλήτους δυσκολίας, συγχρόνως δὲ νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ἔλλειψιν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς βιβλιογραφίας ἐνὸς γενικοῦ μὲν, ἀλλ' ἐπαρκῶς πῶς τεκμηριωμένων ἐκ τῶν ἐνόντων ἔργου περὶ Ἁγίου Ὄρους, τότε πρέπει ὄχι ἀπλῶς νὰ ὑποδεχθῶμεν μετὰ κατανοήσεως, ἀλλὰ καὶ νὰ χαιρετήσωμεν προφρόνως τὸ πόνημα τοῦ κ. Μαμαλάκη. Οὗτος ἐμοχθήσῃ σκληρῶς διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ὄγκωδες αὐτὸ ἔργον, ἐπέτυχε δὲ πλήρως νὰ δώσῃ μίαν γενικὴν εἰκόνα τῆς ἱστορικῆς πορείας τοῦ Ἁγ. Ὄρους. Διὰ τοῦ ἔργου τοῦ κ. Μαμαλάκη συμπληροῦται ὁπωσδήποτε ἐν κενόν, τίθενται δὲ ὀριστικῶς εἰς τὸ περιθώριον δι' αὐτοῦ τὰ ἔργα τῶν Σμυρνάκη, Βλάχου καὶ Σωτηρίου. Ἀξίζει οὖν συγχαρητήρια εἰς τὸν συγγραφέα διότι εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀναλάβῃ τὴν συγγραφὴν τοῦ ἔργου τούτου, τὸ ὁποῖον, ἂν μὴ τι ἄλλο, τουλάχιστον δίδει εἰς τὸν μέσον καὶ μὴ εἰδικὸν Ἑλληνα ἀναγνώστην μίαν ἱστορικὴν εἰκόνα τῆς ἱερᾶς χερσονήσου ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ - ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΤΑΧΙΑΟΣ

Ἰωάννου Πετρώφ, τοῦ ἐκ Μόσχας φιλέλληνος, Περίοδος κλεφτουριά τῆς Μακεδονίας. Βιογραφία 28 κλεφταρματολῶν τῆς. Εἰσαγωγή, μετὰ καταλόγου τῶν ἀνεκδότων ἔργων τοῦ Πετρώφ, προσθήκαι καὶ ἐπιμέλεια Γεωργίου Χ. Χιονιῶδη, Θεσσαλονίκη (ἐκδόσεις Π. Πουρναρᾶ) 1972, 8ο, σσ. 220, εἰκ. 20.

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐκδοσὴ κομῆ καὶ ἀρκετὰ προσεγμένη τυπογραφικὰ, γι' αὐτὸ καὶ δίκαιος ἔπαινος πρέπει νὰ δοθῇ καὶ στὸν ἐπιμελητὴ τοῦ βιβλίου καὶ στὸν ἐκδότη. Ὁ κ. Χιονιῶδης ἔχει ἀφοσιωθῆ μὲ πάθος στὴν ἱστορικὴ ἔρευνα τόσο τῆς ἰδιαίτερης πατρίδας του τῆς Βέροιας ὅσο καὶ γενικὰ τῆς Μακεδονίας, ὥστε δὲν μᾶς ἐκπλήσσει καὶ ἡ νέα του αὐτὴ ἐπιστημονικὴ συμβολή. Τὸ περιεχόμενόν τῆς εἶναι, ἂν ἐξαιρέσουμε βέβαια τὴν ἀναγκαία

εισαγωγή (σ. 31), άποκλειστικά έκδοση άνέκδοτου ώς τώρα χειρογράφου του μοσχοβίτη φιλέλληνα Ίωάννου Πετρόφ (1849-1922), ό όποιος είχαν έγκρατασταθή στην Έλλάδα από τά 1882 και είχαν επιδοθή σέ πλούσια συγγραφική δράση γύρω από ελληνικά θέματα και ιδιαίτερα γύρω από τους άγώνες των Έλλήνων επί τουρκοκρατίας και κατά την επανάσταση του '21.

Γιά διάφορους λόγους ό Πετρόφ δέν μπόρεσε όσο ζούσε νά εκδώσει όλα αυτά που έγραψε. Άφησε λοιπόν άνέκδοτο έργο που συμποσούται σέ τρία δέματα χειρογράφων τετραδίων και που έναπόκειται σήμερα στην Βιβλιοθήκη της Βουλής με τίς ένδειξεις 294, 294α και 294β. Ό έπιμελητής του βιβλίου άφιερώνει αρκετές σελίδες από την εισαγωγή του (σ. 10-25), για νά μās περιγράψει, χωρίς επιστημονικές αξιώσεις, όπως ό ίδιος αναφέρει (σ. 10), και τά τρία αυτά δέματα. Η περιγραφή είναι ένδιαφέρουσα και πολύ χρήσιμη γιά τόν μελλοντικό έρευντή, ό όποιος έχει τώρα τή σχετική τουλάχιστο δυνατότητα νά διαπιστώσει ότι πολύ μεγάλο μέρος από τά κατάλοιπα του Πετρόφ άποτελείται από άποκόμματα δημοσιευμάτων έφημερίδων, ενώ τό κατ' έξοχήν πρωτότυπο ύλικό του φαίνεται κάπως περιορισμένο. Φυσικά ό Πετρόφ δέν μπόρεσε ή δέν επιδίωξε νά κάμη ιστορική συνθετική εργασία, όπως παρατηρεί και ό κ. Χιονίδης (σ. 8), γι' αυτό και θά πρέπει, νομίζω, νά δοθη περισσότερη σημασία στό φωτογραφικό, χαρτογραφικό και τοπογραφικό ύλικό, που συγκέντρωσε στά χρόνια του ό ρώσος φιλέλληνας και τό όποιο πιθανώς σέ μās νά είναι άγνωστο από άλλες πηγές. Και σ' αυτόν τόν τομέα όμως είναι άπαραίτητο νά έρευνθη άν ό Πετρόφ επισκέφθηκε ό ίδιος τους τόπους που περιγράφει (π.χ. τή Μακεδονία) ή μήπως γιά τους χώρους, τά τοπωνύμια κ.λ. άντλεί από άλλου. Είναι άνάγκη δηλ. νά σταθίσουμε τόν βαθμό της πρωτοτυπίας αυτών των καταλοίπων πρην προχωρήσουμε σέ έκδοσή τους. Έπίσης πρωτότυπα στοιχεία έλπίζω ότι θά περιέχουν, σύμφωνα πάντα με τίς ένδειξεις από την περιγραφή του κ. Χιονίδη, τά μέρη από τά χειρόγραφα που αναφέρονται στην δραστηριότητα του τούλου και των σωματείων της Μακεδονίας, στην κατονομή των πληθυσμών της τουρκοκρατούμενης Μακεδονίας κ.ά., με την άπαραίτητη προϋπόθεση ότι πρόκειται γιά σύγχρονες με τόν Πετρόφ καταστάσεις. Άν αναφέρεται στό παρελθόν, και πάλι τίθεται τό πρόβλημα των πηγών που χρησιμοποίησε ό συγγρ.

Άλλά με την έκδοση, που έπιχειρεί ό κ. Χιονίδης, ενός τμήματος (του χειρόγραφου 294α) από τά κατάλοιπα του Πετρόφ, έχουμε την άνεση νά άντιληφθούμε, ως ένα σημείο βέβαια, την προσφορά στην ιστορική γνώση των καταλοίπων αυτών. Τό θέμα του εκδιδόμενου τμήματος, ή ζωή δηλ. και ή δράση των κλεφταρματολών της Μακεδονίας, είναι από τά πιο βασικά και γιά την έπιστήμη και γιά την έθνική αυτογνώσια. Στόν Πετρόφ άνήκει ή λαμπρή ιδέα νά συνθέσει τίς βιογραφίες των άγωνιστών αυτών. Άνέλαβε δηλ. ένα έργο που και στά χρόνια μας άκόμη είναι επιτακτικό νά γίνη, ιδίως μετά τίς έρευνήτικες εργασίες του κ. Ίωάννου Βασοδραβέλλη. Οί βιογραφούμενοι από τόν Πετρόφ κλεφταρματολοί άνέρχονται σέ 28, και είναι οι έξής: Μαλάμος (σ. 45-47), Τσόκας (σ. 47-49), Τόσκας (σ. 49-53), Λιάκος (σ. 53-56), Λιόλιος Ξηρολειβαδίτης (σ. 57-60), Λαζαίοι (σ. 60-70), Ρομφές (σ. 70-73), Καζαβέρνης (σ. 73-74), Λάππας (σ. 74-76), Σύρος (σ. 76-78), Πλιάσκας (σ. 78-79), Τσαχείλαι (σ. 79-80), Άλεξανδρής (σ. 80-82), Καρατσαίοι (σ. 82-97), Διαμαντής (σ. 98-99), Μπιζιώτης (σ. 99), Παπα-Ευθύμιος Βλαχάβας (σ. 100-124), Ίωάννης Σταθάς (σ. 124-129), Ζιδραίοι (σ. 130-134), Κουτσοχρήστος (σ. 134-135), Ζιάκας (σ. 135-136), Σαλταπίται (σ. 136), Ψαροδημαίοι (σ. 137), Θεόδωρος Κολοκοτρώνης (σ. 137-140), Νικοτσάρας (σ. 140-175), Καπλάνια (σ. 175-179), Γεώργιος Όλύμπιος (σ. 179-190), Ίωάννης Φαρμάκης (σ. 191-197).

Τό γεγονός, ότι ό Πετρόφ ζή αρκετά χρόνια μετά την εποχή (β' μισό 18ου αι. - πρώτα είκοσι χρόνια 19ου αι.) που δρουν οι βιογραφούμενοι θέτει άμέσως τό ζήτημα των πηγών, από τίς όποιες πήρε τίς πληροφορίες του, καθώς και την αξία τους. Ό έπιμελητής της εκ-

δόσεως αντιμετώπιζει τὸ πρόβλημα καὶ ἀναφέρει σωστά ὅτι ὁ Πετρόφ βασίστηκε στὰ σχετικὰ δημοτικὰ τραγούδια, τῶν ὁποίων ὅμως κάνει συχνὰ κατάχρηση (σ. 25), ἐνὸς λεπτομερέστερα ἂς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ σημειώσω ὅτι, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴ μελέτη καθενὸς βιογραφίας καὶ ὁπως ὁ ἴδιος ὁ συγγρ. σημειώνει, χρησιμοποιήθηκαν ὁ Κ. Σάβας (Τουρκοκρατούμενη Ἑλλάς, Ἀθήναι 1869) στή σ. 112, 122, [141] (:διαπίστωση τοῦ ἐπιμελητῆ), ἡ ἔφημερίδα «Ἑλληνικά Χρονικά» τῆς 16 Νοεμβρίου 1860, ἀριθμ. 19-20, στή σ. 59 (χωρὶς ἄλλες βιογραφικὲς ἐνδείξεις), ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης (Διήγησις τῶν συμβάντων τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς κ.λ., Ἀθήναι 1846) στή σ. 82, 129, 138, τὸ περιοδικὸ «Εὐβδόμις» ἔτους 1824, ἀριθ. 25 καὶ 27 (χωρὶς ἀκριβεῖς ἐνδείξεις γιὰ τὸν τίτλο ἢ τὸν συγγραφέα) στή σ. 112, ὁ Κοραῖς (χωρὶς ἀκριβῆ ἀναφορά τοῦ ἔργου του) στή σ. 128, 147-148, Ἀνώνυμος (Σπάνια εὐποιῖας ἔργα τοῦ Ζῶη Κωνσταντίνου Καπλάνη κ.λ.) στή σ. 177 (βλ. πλήρεις ἐνδείξεις στή σ. 203), ὁ Νικ. Φιλίππιδης (Ἡ ἐπανάστασις καὶ καταστροφὴ τῆς Ναουσῆς, Ἀθήναι 1881) στή σ. 191 σημ. μὲ ἀστερίσκο, ὁ Σπυρίδων Τρικούπης (Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. 1, ἐκδ. Λονδίνου; [1860] ἢ Ἀθηνῶν; [1879]), στή σ. 192 καὶ 195, σημ. μὲ ἀστερίσκο, οἱ Laurencen (Nouvelles observations sur la Valachie, Paris 1822), Τ. Gordon (History of the Greek Revolution, τ. 1, Λονδίνο 1832), Max. Raybaud (Mémoires κ.λ., τ. 1, Paris 1824), Στέφ. Ξένος (Ἡ ἥρωϊς τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως, τ. 1, Λονδίνο (;) 1861) στή σ. 195 σημ. μὲ ἀστερίσκο, ὁ Ἐμμανουὴλ Βυβιλάκης (χωρὶς βιβλιογραφικὴ ἐνδειξη)¹ στή σ. 197, ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος (ἀπὸ τὰ ποιήματά του, χωρὶς ὅμως βιβλιογραφικὴ ἐνδειξη [α' ἐκδ. 1881]).

Αὐτὲς ἦταν οἱ ἐκδεδομένες πηγές καὶ τὰ βοηθήματα ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Πετρόφ ὁμολογεῖ ὅτι ἔχει ὑπ' ὄψη του. Φυσικὰ εἶναι εὐνόητο ὅτι χρησιμοποίησε τίς συλλογὲς τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν (ποῦ κυκλοφοροῦν στὰ χρόνια του) τοῦ Claude Fauriel, τοῦ Π. Ἀραβαντινοῦ ἢ τοῦ Α. Passow. Ἀλλὰ τί τὸ νέο καὶ πρωτότυπο προσφέρει; Ὁ ἐπιμελητῆς τῆς ἐκδόσεως ἐπισημώνει (σ. 26) ἀνέκδοτα σημειώματα γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Λιόλιου Ξηρολιβαδίτη (σ. 57) ἢ «σπουδαῖα χειρόγραφα» τοῦ Νικολάου Ἰγγλέση (σ. 53), τὰ ὅποια ὅμως, ὅπως καὶ ὁ κ. Χιονίδης πολὺ ὀρθᾶ παρατηρεῖ, εἶναι ἐκδεδομένα ἀπὸ τὰ 1884. Πρωτότυπη ἀξία φαίνεται νὰ ἔχουν μᾶλλον τὰ στοιχεῖα τὰ σχετικὰ μὲ τὸν νεώτερο γιὸ τοῦ Λάζου, τὸν Λιόλιο Λάζου (σ. 62, 69-70), γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Πετρόφ πήρε πληροφορίες ἀπὸ ἐπιζῶντα ἀπόγονο τοῦ κλεφταρματολοῦ. Τὰ ἐνδιαφέροντα ἐξ ἄλλου καὶ ἐκτενῆ βιογραφικὰ γιὰ τοὺς Καρατασιάους καὶ τὸν Εὐθύμιο Βλαχάβα δὲν προσφέρουν μαρτυρίες ποὺ νὰ δείχνουν ὅτι χρησιμοποιήθηκαν ἀνέκδοτες πηγές. Ἴσως οἱ δύο αὐτὲς βιογραφίες νὰ εἶναι οἱ πιὸ καλογραμμένες, ἀλλὰ μοῦ ἀφήνουν σοβαρὰ ἐρωτηματικὰ ὡς πρὸς τίς καθαρὰ πρωτότυπες πληροφορίες τους.

Γιὰ τὴν ἀξιολογὴν δὲ εἶδησα τοῦ Πετρόφ ὅτι ἀπὸ μερικὰ χειρόγραφα «τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Μάρκου ἐν Βενετίᾳ» (δηλ. τῆς Μαρκανῆς Βιβλιοθήκης) ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ οἰκογένεια τῶν Λαζαίων ἦταν γνωστὴ «ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐνετικῆς δημοκρατίας» (σ. 61), νομίζω ὅτι ἀπαιτεῖται εἰδικὴ ἔρευνα στὴ Βενετία. Ἴσως ὅμως ἡ διαπίστωση αὐτὴ νὰ μὴν προέρχεται ἀπὸ προσωπικὸ τοῦ συγγρ. ἔλεγχου στὴ βενετικὴ βιβλιοθήκη, ἀλλὰ νὰ ὀφείλεται σὲ κάποιον σχετικὸ βοηθό. Ἡ παράλειψη ἐπεξηγηματικῆς σημειώσεως τοῦ ἴδιου τοῦ Πετρόφ ἢ καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ ἐπιμελητῆ τῆς ἐκδόσεως δημιουργεῖ ἀσάφεια καὶ ἀορία.

Γενικὰ, ἀπὸ στατιστικὴ ποὺ εὐκόλα μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ προσδιορίσῃ τὸ νέο ποῦ μᾶς δίδει ὁ Πετρόφ γιὰ κάθε βιογραφούμενο κλεφταρματολό, προκύπτουν τὰ ἀκόλουθα. Πρῶτα πρῶτα, χάρις στὴν παρατιθέμενη παλαιὰ καὶ σύγχρονη βιβλιογραφία ἀπὸ

1. Ἴσως ἔννοεῖ τοῦ Ἐμμανουὴλ Βυβιλάκη, Συναπάντησις δύο Ἑλλήνων ἐν Μονάχῳ, ἐν Μονάχῳ 1835. Δὲν ἔχω στὴ διάθεσή μου τὸ βιβλίο γιὰ νὰ προβῶ στὴ σχετικὴ διαπίστωση.

τόν έπιμελητή πρίν άπό κάθε μιá βιογραφία και με βάση την διαπίστωση του ίδιου του κ. Χιονίδη ότι «οὐδέν διαφωτιστικόν και νέον προσθέτει ὁ Πετρώφ», προκύπτει ὅτι ὁ ρῶσος φιλέλληνας δέν συμβάλλει σέ τίποτε γιά νά γνωρίσουμε τόν Μαλάμο (σ. 45), τόν Τσόλκα (σ. 47), τόν Λιάκο (σ. 54), τόν Ρομφή (σ. 71), τόν Λάππα (σ. 75), τόν Σύρο (σ. 77). Είναι επίσης φανερό, άσχετα άν δέν τὸ σημειώνη ὁ κ. Χιονίδης, ὅτι είναι πενιχρότατα τὰ στοιχεία πού δίδονται γιά τόν Καζαβέρνη (σ. 73-74), τόν Πλιάσκα (σ. 78-79), τούς Τσαχειλες (σ. 79-80), τόν Διαμαντή (σ. 98-99), τόν Μπιζιώτη (σ. 99), τούς Ζιδραίους (σ. 130-134), τόν Κουτσοχρήστο (σ. 134-135), τόν Ζιάκα (σ. 135-136), τούς Σαλταπιτες (σ. 136), τούς Ψαροδημαίους (σ. 137), τόν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη (σ. 137-140), τὸ ὅποιο ἄλλωστε ἡ βιογραφία είναι άσχετη με τόν σκοπὸ τῆς ἔργασίας, τόν Νικοτσάρα (σ. 140-175), γιά τόν ὅποιο ἐπαναλαμβάνει τὰ σφάλματα τοῦ Σάθα (πρβλ. σ. 141), τούς Καπλάνας (σ. 175-179). Ἐπό τὸν 28 δηλ. βιογραφουμένους, γιά τούς 19 ὁ Πετρώφ δέν παρουσιάζει τίποτε ἡ σχεδόν τίποτε πού νά πλουτίζη τίς ιστορικές μας γνώσεις ἐπάνω στὰ ἐξετάζόμενα θέματα. Θά μπορούσα με βεβαιότητα νά ὑποστηρίξω ὅτι ἡ βιβλιογραφία πού ὁ κ. Χιονίδης παραθέτει γιά τόν καθένα κλεφταρματολό ἔχει πολὺ πιὸ σπουδαία, ὡς πρὸς τίς 19 τουλάχιστον περιπτώσεις, ἀπ' ὅτι τὸ ἴδιο τὸ κείμενο τοῦ Πετρώφ. Γιά τίς ὑπόλοιπες ἐξ ἄλλου 9 βιογραφίες, ἂν ἐξαίρεσουμε τὰ πρωτότυπα στοιχεία πού πιὸ πάνω ἀναφέραμε, ὀφείλουμε νά ἀναγνωρίσουμε ὅτι ἀποτελοῦν ἐνδιαφέρουσες συνθέσεις.

Γιά ὄλους αὐτοὺς τὸν λόγους δέν είναι δυνατό νά με βρισκῆ σύμφωνο ἡ άποψη τοῦ κ. Χιονίδη ὅτι «τὸ κείμενο τοῦ Πετρώφ ἔχει συχνὰ και τὴν ἀξίαν πρωτοτύπου μελέτης και πηγῆς» (σ. 27). Νομίζω ἄλλωστε ὅτι τὸ κείμενο αὐτὸ τοῦ Πετρώφ δέν μπορεί νά χαρακτηρισθῆ ιστορικὴ πηγή. Ὁ Πετρώφ ζῆ πολὺ μετὰ τούς βιογραφουμένους ἀγωνιστές, ἐνὸ τὰ πρωτότυπα στοιχεία πού προσκομίζει είναι ἐλάχιστα ἡ ἀμφισβητήσιμα. Σέβνομα ἀναμφισβήτητα τὴν μεγάλη πνευματικὴ προσφορά τοῦ ρώσου αὐτοῦ φιλέλληνα, ὁ ὅποιος ἠθούσισε τίς δυνάμεις του στὴ συγγραφὴ τῶσων ἐνδιαφερόντων βιβλίων πού προβάλλουν τὴν ἑλληνικὴ ἱστορία. Δέν ἀμφιβάλλω ἀκόμη ὅτι ἂν ἐκτυπωνόταν ἡ «Περίδοξος Κλεφτουριά τῆς Μακεδονίας» τότε πού εἶχε συντεθῆ!, θά συνέβαλλε οὐσιαστικά στὴν γνωριμιὰ τῶν κλεφταρματολῶν σέ εὐρύτερους κύκλους. Σήμερα ὁμως πού ἔχουμε στὴ διάθεσή μας τὰ «Ἐνθυμήματα Στρατιωτικὰ» τοῦ Κασομούλη, τὰ τουρκικὰ ἔγγραφα και τίς ἄλλες γνωστές μελέτες τοῦ Ι. Βασδραβέλλη, καθὼς και ἄλλων, ἡ ἀξία τῶν κειμένων αὐτῶν τοῦ Πετρώφ βλέπω ὅτι περιορίζεται ἀποφασιστικά. Ἐλλά και ἡ ἐκδοσή τους, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, πιστεύω ὅτι είναι εὐπρόσδεκτη, γιατί μᾶς δίδουν ἕνα πλάνο και ἕνα σημαντικό κέντρισμα γιά μιὰ ἐμπεριστατωμένη σύνταξη ἐνὸς βιογραφικοῦ λεξικοῦ² τῶν κλεφταρματολῶν τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Γιά τόν σκοπὸ μάλιστα αὐτὸν οἱ βιβλιογραφικὲς ἐνδείξεις τοῦ κ. Χιονίδη θά ἀποτελέσουν τίς πρῶτες και θεμελιώδεις βάσεις.

ZAX. N. ΤΣΙΡΙΑΝΑΗΣ

1. Στὴν εἰσαγωγή τοῦ βιβλίου δέν ἐξετάζεται ὁ χρόνος κατὰ τόν ὅποιο συντάχθηκε τὸ ἐκδιδόμενο κείμενο. Νομίζω ὥστόσο ὅτι ὁ συγγρ. τὸ συνέθεσε ἡ τὸ ἀποτελείωσε μετὰ τὸ 1891, μιὰ πού χρησιμοποιεῖ τὸ περιοδικὸ «Ἐβδομάς» τοῦ ἔτους αὐτοῦ (βλ. πιὸ πάνω).

2. Ὁ Πετρώφ δέν φαίνεται νά ἀκολουθῆ μιὰ ἀστηρὴ μέθοδο ὡς πρὸς τὴ διάταξη ἀλφαβητικῆ-χρονολογικῆ-ἀξιολογικῆ (:), τῶν βιογραφουμένων προσώπων. Γιά ἀλφαβητικὴ σειρά δέν μπορεί νά γίνῃ λόγος. Γιά χρονολογικὴ, παρατηροῦμε ὅτι συχνὰ συγχέει τὴ σειρά, ἂν και μᾶλλον αὐτὴν προσπαθεῖ νά ἐφαρμόσῃ.